

(viz rozhodnutí čís. 13486 sb. n. s.), pokud se týče podle §§ 503 čís. 1 a 477 čís. 3 c. ř. s. K této zmatečnosti bylo přihlížeti z úřadu, třebaž nebyla žádnou stranou vytýkána. (§§ 471 čís. 7, 494, 513 c. ř. s. a § 35 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n.)

Čís. 13884.

Není závady, by nemanželská matka nebyla v odvolacím řízení vyslechnuta jako svědkyně, třebaž byla v řízení u první stolice vyslechnuta jako strana, neodvolala-li se z rozsudku prvního soudu, jímž byl zamítnut její nárok podle § 167 obč. zák.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, Rv I 1584/34.)

Žalobu nemanželského dítěte o uznání otcovství a o placení výživného, a nemanželské matky o zaplacení útrat slehnutí atd. procesní soud první stolice zamítl. Odvolalo se jen nemanželské dítě, jehož odvolání odvolací soud nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalujícího dítěte a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolání jest ovšem přisvědčiti v tom, že nebylo formální závady, by nemanželská matka nebyla v odvolacím řízení vyslechnuta jako svědkyně, ač byla v řízení první stolice vyslechnuta jako strana. Neboť tím, že se nemanželská matka proti rozsudku, pokud jím byl zamítnut i její žalobní nárok podle § 167 obč. zák., neodvolala, stal se rozsudek první stolice ohledně ní pravoplatným, nemanželská matka jako společník v rozepři ze sporu vypadla a nemohla proto, nemajíc v odvolacím řízení již roli strany, býti slyšena jinak než jako svědkyně. Avšak nemanželská matka byla v řízení první stolice slyšena, byť i jen jako strana, nižší soudy nevěřily její výpovědi z věcných důvodů a nikoliv proto, že vyprávěla jako strana, a neshledal-li odvolací soud, přihlížeje ke všem výsledkům průvodního řízení, důvodů, by důkazy opakoval nebo doplňoval, nelze v tom spatřovati kusost řízení.

Čís. 13885.

Domáháno-li se týmž návrhem prozatímního opatření jednak k zajištění peněžitého nároku, jednak k zajištění nepeněžitého nároku (vyloučení odpůrce z veřejné obchodní společnosti), musí konečný návrh na prozatímní opatření býti přizpůsoben těmto od sebe odlišným nárokům a musí v něm přesně, způsobem veškeru pochybnost vylučujícím býti určen prostředek k zajištění každého z nároků zvlášť. Není věcí soudu, by souhrnný návrh pro oba tyto nároky teprve sám vymezoval a rozdělával a volil zákonem přípustný prostředek k zajištění toho kterého nároku.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, R II 462/34.)